

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο μαρκήσιος Γαστών ντέ Σατινιού, άπαρηγόρητος γιά τόν θάνατο τής πολυγαμημένης του σύζυγου, καταφεύγει στον προγονικό του πύργο τού Σατινιού, όπου μένον ο πατέρας του, ή μητέρα του κ' ή έτεροθαλής άδελφή του 'Ιουλία, ζητώντας στή μοναξιά και στην έρημιά νά γλυκάνη κάπως τήν πονεμένη του ψυχή. Σχεδόν ουχρόνως μ' αυτόν, φτάνει στον πύργο, ζητώντας άσυλο, κ' ή νεάρα του έξαδελφή Κλάρα Λαρμωρέ, τήν όποία ο σύζυγός της έγκατέλειπε στις 'Ινδίες, άφοδ κατασταλάσκει πρώτα όλη τή μεγάλη τής περιουσία. Τόσο ο Γαστών, όσο κ' ή Κλάρα, διηγούνται τον πόνο και τες περιπέτειές τους στις έπιστολές των πού στέλλουν ο ένας σ' έναν πιστό του φίλο κ' ή άλλη σέ μία άφοσιωμένη τής φίλης, χωρίς νά έχη συναντήσει μέχρι τής στιγμής ο ένας τόν άλλον. 'Αν και μένον στον ίδιο πύργο, ή Κλάρα δέν έχει δει ακόμα τόν έξαδελφό της, πού εστ' κατάδειστος και μεγαλοχολικός. 'Εξάφνα όμως, έπειτ' από μερικές ήμέρες, πεθαίνει ό πατέρας τού Γαστώνος και στην κηδεία του, τής όποίας ή φιλορρία του προκαλεί βαθεία έντύπωση. Από τότε ο Γαστών άρχισε νά δείχνει έξαιρετικό ένδιαφέρον γι' αυτήν και τήν προστατεύει από τό μίσος τής μητριάς του.

**ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ**

**ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΖΑΚ**



**ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ**

"Εμείνα έτσι άρκετή ώρα στο παράθυρό μου. Μά ή βραδινή παγωνιά δέν άρραγε νά μου περάσει όλο μου τό κορμί και ριγώντας, άλάληρη μπήκα μέσα.

Μά επειδή και πάλι δέν είχα καμιά διάθεση γιά ύπνο, κάθησα στο μαζό μου γραφείο κ' άρχισα νά σου γρά-

φο τήν έπιστολή μου αυτή. Τήν τελειώνω όμως έδώ, γιατί δέν μπορώ πια νά γράψω. Τ' αϊτιά μου βουίζουν, οι κρόταφοί μου χτυπούν δυνατά, τό κεφάλι μου ζαίει. Νοιώθω πώς είμαι άρρωστη. Φαίνεται πώς κρουλόγησα στο παράθυρο. Πρέπει νά πλαγιάσω...

Σέ καλονυχτίζω λοιπόν και σέ φιλώ.  
23 Φεβρ. 183....

Κ λ ά ρ α

\*\*\*

('Ο μαρκήσιος Γαστών ντέ Σατινιού πρός τόν 'Οκτάβιο ντέ Παλιέ).  
Π α ρ ι σ ι

"Ω, πολυγαμημένη μου φίλε, δέν ξερείς πιά τριμερή άγονία περνάω αυτές τες ήμέρες. 'Η Κλάρα εινε άρρωστη, βαρεια άρρωστη. Οί γιατροί πού τήν περιποιούντα, δέν μού κριόβουν καθόλου τες άνησιχίες τους. 'Εχει πνευμονία κ' εινε ζήτημα άν θ' άνθίξει. 'Ολες τους τες έπίδες τες σπριζούν στον όργανισμό της.

'Ο πατερός δέν τήν άφίνει ούτε στιγμή. Παραδέρνει στο κρεβάτι της, παραμάλει όλοένα κ' έλάττιστες μόνο στιγμές συνέρχεται.

"Ω! πόσο είμαι δυστηχημένος!

Τώρα μονάχα καταλαβαίνω πόσο άγαπώ, πόσο λατρεύω τή φτοχή μου έξαδελφούλα. 'Αλλοίμονο όμως, φαίνεται πώς ή μοίρα θέλει νά με χτυπήσει και δεύτερη φορά σά τό τριμερή μου αίσθημα και νά μου συντριψη τήν καρδιά.

"Αμα βλέτω τήν Κλάρα άκίνητη στο κρεβάτι της, με κλεισμένα τά όραία της μάτια, καταχλωμή κ' έξασπλημένη, μά άπεριγραπτή όδύνη με κρυώνει.

Όποτε στις στιγμές τής άγωνίας τής 'Οδέτης δέν έννοιωσα τέτοιο πόνο.

Τί θ' άπογίνη. Θεέ μου; Θά τήν θρηνησω τάχα νεκρή κ' αυτή, άποσ έθρηνησα τήν άλλη; 'Εγχο άπελευσθεί...

Μόλις ή εύτυχία άρχισε νά μου χαμογελάει, ή δυστυχία άπλώσει πάλι τά μαύρα της φτερά. Τό φάσμα τού θανάτου πλανιέται πάλι κοντά μου, γιά νά χτυπήσει τό πού άγαπημένο μου πλάσμα. 'Η Κλάρα, ή φτοχή μου Κλάρα πεθαίνει και δέν ξερεί πώς τή λατρεύω. Πιθανί και δέν ξερω ούτε έγώ τά αίσθηματά της άπέναντί μου.

'Οτσοο καταλαβαίνω πως μ' αγαπάει κ' αυτή.

Χθές τή νύχτα, καθώς άγρυπνοΰσα μαζί με τή νοσοκόμα μέσα στο δωμάτιό της, τήν άκουσα έξαφνα νά φημιρίζη σά παρωληρηματά της:

— Γαστών!... Καλέ μου έξάδελφε!...

Τί τά σήμαιναν τάχα τό λόγια της αϊτά; Νά ήσαν μα έκδηλώσεις τής στοργής της και τής εύγνωμοσύνης της πρός έμένα; 'Η νά είχαν τάχα κάποια βαθυτερη σημασία;

Πάντως, άκούγοντάς τήν νά φημιρίζη τ' όνομά μου μέσα στην άγονία της, έννοιωσα τά μάτια μου νά πλημμυρίζουν από δάκρυα. Συγχρόνως αισθανθήκα μέσα στην πονεμένη μου καρδιά μα μυστική άγαλλίαση.

Πώς νά τήν σώσω, Θεέ μου; Προσέμνω νά φτάσει σήμερα από τό Παρίσι ο διάσημος παθολόγος και καθηγητής τού Πανεπιστημίου δόκτωρ Σαβάλ. Λένε πώς εινε ο μεγαλειετος γιατρός τής Γαλλίας και πώς κάνει πραγματικά θαύματα. Αυτός εινε ή τελευταία

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

'Η 'Ιουλία δέν μού φέρεται πια ότως άλλοτε. Δείχεται πολύ τρυφερή και στοργική άπέναντί μου κ' άσφαλώς αυτό θα μεγαλώνη ακόμα περισσότερο τό άνεξήγητο μίσος τής μητριάς της έναντίον μου.

Φαίνεται πώς ο Γαστών τής είχε μάλιστα σχετικώς και, καθώς κατά βάθος έχει άγαθή ψυχή, τά λόγια του έπιασαν.

Βλέποντάς με με τήν όραία τοικαλέττα πού φορούσα, ήρθε και μ' άγάλλισσε κ' άρχισε νά με φιλάει, λέγοντάς μ' ένθουσιασμός: — "Ω! Τί όραία πού είσαι, έξαδελφούλα μου! Πόσο σου παίγναι ή τοικαλέττα αυτή! Είσαι σάν νεράδα!...

'Ο Γαστών, άκούγοντας τά λόγια τής άδελφής του, χαμογελοΰσε εύχαριστημένος.

Μείναμε άρκετή ώρα στο σπουδαστήριο τού Γάστονος κ' έπειτα, επειδή είχε φτάσει ή ώρα πού δείπνουν, διευθυνθήκαμε στην τραπέζαία τού πύργου.

Έκει, έντός από τή μηριά τού έξαδελφου μου, μάς περιέμενε κ' ο έξάδελφός της κ. Ραοιό ντέ Μερσιέ, ο όποιος ήρθε σήμερα στον πύργο γιά νά μείνη μερικές ήμέρες. Είν' ένας πρώην συνταγματάρχης καμιά σαράνταριά χρόνων, ο όποιος καθ' όλη τή διάρκεια τού δείπνου μού φερνόταν με ξεχωριστή λεπτότητα και καλωσύνη.

Παρ' όλ' αυτά όμως, δέν ξερω γιατί δέν μπόρεσα νά τον συμπιάσω.

Τήν ίδια αντίπαθεια φαίνεται πώς αισθάνεται γι' αυτόν κ' ο Γαστών. Τού μιλούσε μ' εύγένεια βέβαια, αλλά και με κάποια περιφρόνηση και συχνά ξεχώριζε σά λόγια του ένα τόνο δικτυικής ειρωνείας. Μά ο κ. ντέ Μερσιέ έκανε πώς δέν τόν άντιλαμβάναται και τού άπαντούσε πάντα νά άβρότητα κ' έγκαρδιότητα.

Μετά τό δείπνο, άποσύρθηκα στο δωμάτιό μου, μά δέν είχα καμιά διάθεση γιά ύπνο. Με έφερε πειράζει πολύ ή πρόστιχη συμπεριφορά τής μητριάς τού Γάστονος κ' άναρωτιόμουν άν έπρεπε τάχα νά έξακολουθήσω νά παραμένω σ' αυτόν τόν πύργο, όπου, παρ' όλη τή συμπάθεια πού μού δείχνουν ο έξάδελφός μου κ' ή έξαδελφή μου, έπάχει μα γυναίκα πού με μισεί...

'Η σκέψεις αυτές με τυραννοΰσαν κ' επειδή ή νύχτα ήταν γλυκειά και γαλήνια, άνοιξα τό παράθυρό μου και στάθημα σ' αυτό γιά ν' άναπνεύσω λίγο.

Γαλήνη άπόλυτη άπλωνόταν μέσα στο άπέραντο πάρομο πού περιστοιχίσει τόν πύργο. Πού και πού μόνο άκούγονταν ή φωνή κανενός νυχτοπουλιού από τά δέντρα. Τό φεγγάρι, πού βρισκόταν πια σά τρία του τέταρτα, άσήμονε τή βλάστηση και τό νερό τής μικρής λίμνης τής εισόδου.



"Αμα βλέτω τήν Κλάρα άκίνητη στο κρεβάτι της, με κλεισμένα τά όραία της μάτια....

μου έλπίδα. Αυτός κ' ο Θεός!

Μετά τὸ θάνατο τῆς 'Οδέτης, ἔζησα καὶ κατόρθωσα μάλιστα ν' ἀρχίσω νὰ γίνωμαι πάλι εὐτυχισμένος, χάρις στὴν Κλάρα. Μὰ τώρα καταλαβαίνω καλά πὸς ἂν χάσω τὴν Κλάρα, δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω οὔτε στιγμῇ, ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ. 'Οκτάβιε, ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἴσως εἴνε ἡ τελευταία πὸν λαβαίνεις ἀπὸ τὸν παλιὸ καὶ καλὸ σου φίλο. Εἴμαι ἀποφασισμένος ν' αὐτοκτονήσω, ἂν ἡ Κλάρα ὑποζήσει σὸ μοιραίο...

'Οκτάβιε, σοῦ συνεχίζω τὴν ἐπιστολὴ μου, τὴν ὁποία ἀναγκάσθηκα νὰ διακόψω, γιατί μοῦ ἀνῆγγειλαν τὴν ἄφιξη τοῦ δόκτορος Σαβάλ. Πῆγα καὶ τὸν ὑποδέχτηκα ὁ ἴδιος καὶ τὸν ὄδηγησα κατ' εὐθείαν στὸ δωμάτιο τῆς Κλάρας. "Ἐμεινε μόνος μαζί με τὴν πολυλογαπημένη μου ἄρρωστη μισὴ ὥρα περίπου κ' ὅταν βγῆκε πάλι ἔξω ἔπρεξε καὶ, μάνοντάς μου ἐκτετατὰ τὸ χέρι, τὸν ρώτησα ἂν ἐλπίζει. Αὐτὸς τότε με κίτταξε στὰ μάτια καὶ μαντεύοντας τὸν πόνο μου, μοῦ εἶπε με φωνὴ συγνανημένη:

— Δὲν σὰς ἀπορῦπτο, μαρζήσε, πὸς ἡ κατάσταση τῆς ἔξαδέλης σου εἶνε κρίσιμη. 'Ὅποσο, ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Θὰ κάνω ὅ,τι εἶνε ἀνθρώπινος δυνατὸ γὰ νὰ τὴν σώσω.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ γιατροῦ μ' ἔκαναν ν' ἀναθυρήσω κάπως. Πάντως ἡ ζωὴ μου κ' ἡ εὐτυχία μου ἔξαρτᾶται ἀπ' αὐτόν. "Ἄς ἐλπίσω, ὅτι στὴν προσεχὴ μου ἐπιστολὴ θὰ σοῦ ἀναγγεῖλω πράγματα πὸ ἐνθάρσια...

1 Μαρτίου 183...

Σὲ φίλῳ  
ΓΑΣΤΩΝ

Ο Ο Ο ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ Ο Ο Ο

('Ο μαρκήσιος Γαστὼν γιὲ Σατινὸν πρὸς τὸν 'Οκτάβιο γιὲ Παλιέ).

Παρίσι

'Αγαπητὴ μου φίλε,

'Η Κλάρα σόηθη: 'Ο Θεὸς φαίνεται, με λυτήθηκε καὶ βοήθησε τὸν δόκτορα Σαβάλ στὶς ὑπεράνθρωπες προσπάθειες τοῦ κατέβαλε γὰ νὰ τὴν σώσει.

"Ὁ! πόσο εὐγνώμων εἴμαι πρὸς τὸν μεγάλο αὐτὸν ἐπιστήμονα! "Ἄν δὲν ἦταν αὐτός, ἀσφαλῶς αὐτὴ τὴ στιγμῇ οὔτε ἡ Κλάρα, οὔτε κ' ἐγὼ θὰ ἦμασταν ζωντανοί.

'Αγωνίσθησε κοντὰ τῆς διὸ ὀλέθρας νύχτες, ἀπαγορεύοντας αὐστηρὰ τὴν εἰσοδο σὸ δωμάτιο τῆς σ' ὄλους τοὺς ἄλλους, ἐκτὸς ἀπ' τὸ βοηθὸ του καὶ τὴς νοσοκόμης.

Φαντάζεσαι ποιά ἦταν ἡ ἀγωνία μου σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Τριγυρίζα σὰν πρελλὸς ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς πολυλογαπημένης μου, προσπαθώντας ν' ἀποστάσω μὰ λέξει ἀπὸ τὴς νοσοκόμης καὶ νὰ μαντεύσω ἀπὸ τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου τοῦς τὴν κατάστασι τῆς Κλάρας.

Τρεῖς ὀλέθρες νύχτες τώρα δὲν ἔχω κλείσει καθόλου μάτι. Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν ὑπέφερα μὰ τέτοια ἀγωνία.

Τέλος, σήμερα τὸ πρωί, εἶδα τὸ δόκτορα Σαβάλ νὰ παρουσιάζεται μεροστά μου, χαμογελώντας. Πρὶν ἀκόμα νὰ προφτάσω νὰ τὸν ρωτήσω τίποτε, μοῦ εἶπε με τὴν γλυκεῖα καὶ σοβαρὴ φωνὴ του:

—'Αγαπητὴ μαρζήσε, ἡ ἔξαδέλη σου διέφυγε τὸν κίνδυνο...

Μόλας ἄκουσα τὰ λόγια του αὐτά, δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ φέροντας τὰ χέρια μου στὰ χεῖλη μου, ἀρχισα νὰ τὰ φιλῶ καὶ νὰ τὰ βρέχω με τὰ δάκρυα τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

Τότε ὁ γιατρός, συγνανημένος κ' αὐτός, με πήρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε:

—'Ελάτε νὰ τὴν ἰδῆτε!...

Καὶ με ὄδηγησε στὸ δωμάτιο τῆς ἔξαδέλης μου. Εἶχα νὰ ἰδῶ τὴν Κλάρα τρεῖς ἡμέρες.

Δὲν φαντάζεσαι λοιπὸν ποιά ἀίτηρη ἀγαλλίασι κ' εὐδαιμονία με κυριεύσει, ὅταν, μπιανοντας μέσα, τὴν εἶδα νὰ μοῦ χαμογελάη ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς ἀγωνίας τῆς.

'Ἦταν ἀδύνατη, πολὺ ἀδύνατη, μὰ ἡ λάμψη τῆς ζωῆς εἶχε ξαναγυρίσει στὰ ὄρατα τῆς μάπια. Πληροῖσα στὸ κρεβάτι τῆς καὶ, παίρνοντας τὸ κάπσοιο χεράκι τῆς, τὸ ἔφερα στὰ χεῖλη μου.

'Ο δόκτωρ Σαβάλ μὰς κίτταξε χαμογελώντας κ' ἀπὸ τὸ χαμόγελό μου βεβαίωθηκα πὸς ἔχει μαντεύσει τὸ αἰσθημα πὸν κλείνω στὴν καρδιά μου γὰ τὴν Κλάρα.

"Ἐπειτα, προσπαθώντας νὰ δώσει κάποιον σοβαρὸ τόνο στὴ φωνὴ του, μοῦ εἶπε:

—Τώρα, μαρζήσε, πρέπει ν' ἀποσυρῆτε, γιατί ἡ ἔξαδέλη σου κοιμάζεται.

( 'Ακολουθεῖ )

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

ΜΙΚΡΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Βλάπτει ὁ ὕπνος τῆς ἡμέρας; Τὶ λέει ἕνας Γάλλος ἐπιστήμων. "Ἄς τ' ἀκούσουμε οἱ ξενύχτιδες. 'Ο σκαρβαχίος ὤς... βαρόμετρο. "Ἐνα σωτήριε ψάρι. 'Ο ἐξελοθρευτὴς τῶν ἀνοφελῶν κωνόπων. Οἱ ἀγαχοὶ καὶ οἱ ἔγγαχοι. Ποιοὶ ζοῦν περισσότερο. Τὶ λέει ἕνας Γάλλος στατιστικὸς, κτλ.

'Ο Γάλλος καθηγητὴς Ντελάς, ἔκαμε τελευταία στὴν 'Ακαδημία 'Επιστημῶν τοῦ Παρισιῦ μὰ ἀνακωίνουσι πολλὴ ἐνδιαφέροντα γὰ ὄσους ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ ἐργάζονται ἢ ὀπισοδῆρα ν' ἀργιολοῦν τὴ νύχτα καὶ νὰ κοινοῦνται τὴν ἡμέρα. Μέχρι σήμερα ἐπιστεύετο, ὅτι ὁ ὕπνος ἔξασκει τὴν ἴδια ἀνέλαμη ἐπίδρασι στὸ ἀνθρώπινο σῶμα, εἴτε τὴν νύχτα κοιμᾶται κανεὶς, εἴτε τὴν ἡμέρα. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀνακωίνουσι τοῦ Γάλλου ἐπιστήμονος, ὁ ὕπνος τῆς ἡμέρας δὲν ἀναπαύει τὸ σῶμα καὶ ἰδίως τὰ νεῦρα, ὅσο ὁ νυκτερινός. Γιὰ τὸ νευρικό σύστημα μάλιστα, ὁ ὕπνος τῆς ἡμέρας εἶνε ἐπιβλαβής, λόγω τοῦ φωτός ποῦ φέρτει ἐπάνω στὰ αἰσθητήρια καὶ τὰ διεγείρει προτοῦ ἀκόμα ξεκουραστοῦν.

\*\*\*

Μεταξὺ τὸν ζῶων, τὰ ὁποία, κατὰ τὴν ἀντίληψη καὶ τὴν παρατήρησι τὸν ἀνθρώπων, ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ προσπαθῶνται τὴς ἀτμοσφαιρικῆς μεταβολῆς, τὴν πρώτη θέσι κατέχει ὁ σκαρβαχίος. Τὸ ἔντομο αὐτό, γὰ νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπα του, χρειάζεται νὰ βρῇ καλὸν καὶ ὄχι ψυχρὸν καιρὸ. "Ἄμα προέξεται νὰ βρῆξῃ ἡ νὰ φυσήσῃ δυνατὸς ἀέρας, ὁ σκαρβαχίος μὲνε κλεισμένος στὸ καταφύγιό του. Οἱ ζωρικοὶ λοιπὸν, ποῦ γνωρίζουν τὴς συνθηκῆς του, ἄμα ἰδοῦν ὅτι κάνει καλοκαιρία καὶ δὲν βραίνουιν σκαρβαχίον, συμπεραίνουιν, ὅτι τὴν ἀκόλουθη ἡμέρα θὰ βρῆξῃ. Τέλος ἔχει ἐξακριβωθεῖ ἐπιστημονικῶς, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ σκαρβαχίου εἶνε σὲ μεγάλο βαθμὸ εὐαίσθητο στὸν ἡλεκτρισμὸ καὶ ὅτι οἱ σκαρβαχίονι κινουνοὶ νὰ προσπαθοῦν τὴν ἐπερχομένη καταιγίδα ἀπὸ ἀποστάσεως 800 χιλιομέτρων!

\*\*\*

Στὴ νῆσο Μπουκατᾶ, κοντὰ στὴ Βραζιλία, ἀπαντᾶται ἕνα μικρὸ ψάρι, ὀνομαζόμενον «μυλιόν». Τὸ ψάρι αὐτὸ ζῇ μέσα σὲ ἕλι καὶ τρέφεται ἀπολειπτικά με τὰ αἰγὰ καὶ τὴς νύμφης τὸν ἀνοφελῶν κωνόπων, ποῦ τὴς καταβροχθίζει ἀκόλυτα ὅπου τὴς βρεῖ. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε, ὅτι στὰ μέρη ὅπου ζῇ αὐτὸ τὸ εἶδος τὸν φερῶν, δὲν ὑπάρχουιν καθόλου ἐλῶδες πιρροτοὶ καὶ οἱ κάτοικοι περνοῦν τὴ ζωὴ τους χωρὶς θῆρας. Γι' αὐτὸ οἱ γιατροὶ τῆς Βραζιλίας ἀποφάσισαν νὰ μεταφέρουιν ἀπ' αὐτὰ τὰ ψαράκια σὲ ὅλα τὰ ἕλι τῆς χώρας τὸν και νὰ τὴν ἀπαλλῶξουιν ἔτσι ὁλοσπόδιον ἀπ' τοὺς πιρροτοὺς.

\*\*\*

Σημ. «Μπουκέτου». — "Ἄς τὸ λάβει ὅτι ὕμιν του τὸ 'Υπουργεῖον 'Υγιεινῆς τῆς ἑλληνοσπληνικῆς 'Ελλάδος.

\*\*\*

'Ἐνας Γάλλος στατιστικὸς ἀποφάσισε νὰ παρανεύσει τελευταία τὰ ἀποτελέσματα τὸν ἔρευνῶν του καὶ νὰ ἀποδείξῃ ἐσφαλμένη τὴ γνώμη, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἀγαθος βίος εἶνε πρωτεῖοτερος ἀπὸ τὸν ἔγγαμο. 'Ο Γάλλος λοιπὸν στατιστικὸς ἰσχυρίζεται ὅτι ὁποῖος παντρεύεται σὲ ἡλικία 30 ἐτῶν, κερδίζει ἔντετα χρόνια ζωῆς, σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν, ὀχθὸ χρόνια καὶ σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν, πέντε χρόνια ζωῆς. "Ὅσοι ὄμως ἔχουν περάσει τὰ πενήντα χρόνια τους, δὲν ἔχουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπομὴ νὰ ὀφειλῶν πλιότε ἀπὸ τὸν γάμο, γιατί θὰ ζήσουιν ὅσο θὰ ζοῦσαν καὶ ὡς ἀγαμοὶ.

\*\*\*

Στοὺς παλαιότερους ναυτικοὺς ἰσχυροὺς μὰ παράδοσι, ἡ ὁποία μεταδίδεται ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ καὶ ἔθροετο πειὰ σὰν πραγματικὴ. Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν παράδοσι, στὸ ἀρχαιότερο Χόρν τῆς Ν. 'Αμερικῆς παρουσιάζουταν συχνὰ στοὺς θαλασσοπόρους ἕνα ἱστοφόρο με κατεστραμμένα τὰ πανιά, ποῦ κανόταν μόνις διεψιθῶνται κανεὶς πρὸς τὸ μέρος του. 'Ἡ ποιητικὴ αὐτὴ παράδοσις διεψιθῆθη τελευταία ἀπ' τὴν 'Υδρογραφικὴ 'Εταιρεία τῆς Βάσιγτων, ἡ ὁποία ἔκαμε σχετικῆς ἔρευνες καὶ ἀπέδειξε, ὅτι τὸ μυστηριώδες καράβι ἦταν ἀπλοῦστατα ἕνας... βράχος! 'Ο βράχος αὐτός στὴ βῆσι του εἶχε μαῖφρο χροματισμὸ κ' ὅταν τὸν κίτταξε κανεὶς ἀπὸ μακρὰ μέσα στὴν ὀαίγη, ποῦ τὸν περιβάλλει σχεδὸν παντοτερινὰ, τοῦ φανόταν σὰν ἕνα πλοῖο ποῦ πάλευε με τὰ κύματα.



'Ο "Αγγλος οικονομολόγος καὶ φιλόσοφος Τζῶν Στουάρτ Μιλ.

